

Bestuursverslag ROZENSTRAAT- a rose is a rose is a rose 2023

ROZENSTRAAT – a rose is a rose is a rose is een presentatieruimte voor hedendaagse beeldende kunst, met bijzondere aandacht voor performance- en videokunst. We ondersteunen en stimuleren kunstenaars met een reeds gedefinieerde kunstpraktijk bij het maken van nieuwe stappen en brengen vergeten pioniers opnieuw onder de aandacht. Met solotentoonstellingen, langlopende samenwerkingen en een dynamisch randprogramma presenteren we hun werk op een toegankelijke wijze aan onze bezoekers. We werken actief samen met collega-instellingen en maatschappelijke partners om zo bij te dragen aan een sterk en bloeiend beeldend kunstveld.

In een tijd waarin snelle en harde meningen overheersen, geloven wij dat kunst een bron van diepgang en relativering biedt. Het schept ruimte om oordelen uit te stellen en geeft je de mogelijkheid om je daadwerkelijk in de ander te verplaatsen. Door de ogen van de kunstenaars met wie we werken schijnen we licht op uiteenlopende sociaal-maatschappelijke thema's en bieden we nieuwe perspectieven op onze pluriforme samenleving. We zijn er in de eerste plaats voor de kunstenaars, en we verhouden ons tot de wereld door hun verbeelding. Met ons randprogramma laten we ons publiek kennismaken met de ideeën en inspiraties van de kunstenaar, en geven we een bredere context aan de thematiek van diens werk.

ROZENSTRAAT biedt met solo presentaties een onmisbaar podium aan midcareer kunstenaars tussen de 35-60 jaar, voor wie er in onze optiek te weinig aandacht is. We stimuleren hen om nieuwe stappen te zetten en dragen zo actief bij aan hun artistieke ontwikkeling. Voor de één betekent dit bijvoorbeeld het verkennen van een nieuwe thematiek, voor de ander een eerste performance of videokunstwerk. Bij iedere tentoonstelling geven we opdracht tot het maken van nieuw werk en stellen we, in samenspraak met de kunstenaar, een verdiepend randprogramma samen. In dialoog met de hoofdtentoonstelling presenteren we onder de noemer Rosebud kleinschalige tentoonstellingen in de voor- of achterraimte. Binnen onze R Projects, gericht op onderzoek en de productie van een nieuw werk, begeleiden we kunstenaars gedurende langere tijd. Op deze manier draagt ROZENSTRAAT bij aan een gezond kunstklimaat waarin kunstenaars zich kunnen blijven ontwikkelen.

1.2 Kernwaarden

Als één van de laatste onafhankelijke ruimtes voor hedendaagse kunst in het snel veranderende centrum van Amsterdam, wil ROZENSTRAAT een levendige plek zijn voor verdieping en ontmoeting. We zijn kunstenaar-gedreven, zij staan bij ons centraal en we doen er alles aan om hen en hun werk en carrière te ondersteunen. We hechten aan een open, toegankelijke houding.

Geïnspireerd op Gertrude Stein's 'a rose is a rose is a rose' streven we er daarom naar om kunst niet onnodig ingewikkeld te maken. De visuele ervaring van kunst is belangrijk voor ons en dus kiezen we voor werken die naast betekenisvol ook beeldend sterk zijn.

1.3 Terugblik

In 2017 opende ROZENSTRAAT haar deuren met de tentoonstelling *Warming Up* over videokunst-pionier Michel Cardena (CO/NL, 1935-2015). Na een lange verbouwing zetten we in 2019 onze activiteiten voort met achtereenvolgens de solotentoonstellingen van Grace Schwindt (DE/NL, 1979) en van Gerald van der Kaap (NL, 1959). Voor beide tentoonstellingen hebben de kunstenaars in onze opdracht nieuw werk ontwikkeld. Zo produceerden we voor de tentoonstelling van Grace Schwindt een reeks bronzen beelden en de performance *In Silence*, die afgelopen najaar ook te zien waren tijdens haar solotentoonstelling in Kunstmuseum St Gallen in Zwitserland. 2019 betekende ook de start van Rosebud, een programmalijn waarmee we naast de hoofd tentoonstellingen werk toonden van voornamelijk opkomende kunstenaars. In de afgelopen jaren waren dat onder andere Jakup Ferri (RKS, 1981), Francisca Khamis Giacomani (PS/CL, 1986) en Robin Waart (NL, 1978). Ons jonge bestaan werd in 2020 direct op de proef gesteld toen de Coronapandemie uitbrak en we tijdens opeenvolgende lockdowns onze deuren moesten sluiten.

Vanuit de wens om ons actief te verhouden tot de ontwikkelingen om ons heen organiseerden we de tentoonstelling *2020*. Meer dan veertig Amsterdamse kunstenaars creëerden met dit gesamtkunstwerk een tijdsdocument van een ongekennde periode waarin het belang van veerkracht, solidariteit en verbondenheid zelden zo duidelijk is geweest. Vanuit diezelfde gevoelde noodzaak tot solidariteit experimenteerden we tijdens de Corona-jaren vaker met groepstentoonstellingen en duo-presentaties. Zo gaven we in 2021 met *Rearrangement of Priorities #9 (HOME)* een podium aan de Rainbow Soulclub, een aan de Amsterdamse welzijnsorganisatie de Regenboog verbonden collectief van kunstenaars en mensen zonder vaste woon- en verblijfplaats, dat in 2022 de Amsterdamprijs voor de Kunst won. Ondanks deze uitstapjes is onze kern altijd bij solotentoonstellingen van midcareers en pioniers gebleven. Zo toonden we in 2020 in de goed ontvangen tentoonstelling *Midnight Jump* het werk van de veelzijdige, in Nederland onbekende maar in het buitenland alom gerespecteerde Hreinn Fridfinnsson (ISL/NL, 1943) en ontvingen we in 2021 eveneens vele lovende kritieken voor de tentoonstelling van Lynn Hershman Leeson (VS, 1941).

Performance- en videokunst vormden vanaf het eerste moment een rode draad in onze activiteiten. In 2021 en 2022 zijn we samenwerkingen aangegaan met Tlön Projects en LIMA, waarmee we onze focus op performance- en videokunst verder hebben verankerd in ons DNA. Van ons kantoor maakten we een videoruimte om binnen het programmaonderdeel Rosebud nog

meer ruimte aan videokunstenaars te kunnen bieden, en met het terugkerende event Jeffrey's Cinema wordt er bij iedere tentoonstelling een verbinding gelegd met art house films. Performance komt eveneens terug in al onze programmaonderdelen, als event, als tentoonstelling en als ontwikkelingsproject. Deze ontwikkelingsprojecten hebben we sinds 2021 ondergebracht in de pijler R Projects. Tijdens onze samenwerking met Astrit Ismaili (RKS, 1991) eind 2019 merkten we dat er bij kunstenaars een behoefte bestaat om een langdurige verbinding met ROZENSTRAAT aan te gaan en zo verschillende presentaties over een langere periode te kunnen ontwikkelen. Met onze R Projects geven we hier invulling aan en bieden we duurzame ondersteuning aan in Nederland gevestigde kunstenaars op het gebied van onderzoek, ontwikkeling, productie en presentatie. In 2021 en 2022 zijn we trajecten gestart met Mercedes Azpilicueta (AR, 1981), Buhlebezwe Siwani (SA, 1987), Thierry Oussou (BJ, 1988) en Zachary Formwalt (USA, 1977). Binnen deze trajecten werken we actief samen met culturele en maatschappelijke partners binnen Amsterdam. Wel hebben we gemerkt dat de druk in het afgelopen jaar dermate hoog was voor het team dat we iets minder prioriteit hebben kunnen geven aan deze projecten.

2. Programma 2023

"By travelling to someone else's 'world' we can understand what it is to be them and what it is to be ourselves in their eyes." - Maria Lugones

ROZENSTRAAT werkt vanuit de visie dat kunst een bron van diepgang en relativering biedt. Het schept ruimte om oordelen uit te stellen en geeft je de mogelijkheid om je daadwerkelijk in de ander te verplaatsen. Dit is in onze optiek in onze snel veranderende samenleving, waarin snelle en harde meningen overheersen, onontbeerlijk. Onze visie wordt gevoed door het concept van 'World-Travelling' van de Argentijnse Maria Lugones (1944-2020), die opriep tot de beleving van verschillende 'werelden', die elk met een andere deel van iemands identiteit samenhangen. 'Wereldreizen' betekende voor haar 'de ervaring van het steeds weer anders zijn in verschillende werelden' om zo steeds opnieuw een gemeenschappelijke grond te vinden in relatie tot de ander. Hoewel ze schreef vanuit een dekoloniale en feministische invalshoek, is de essentie van haar these van een meer algemene aard. Het betreft het streven naar een zekere openheid van geest en het vermogen om op vloeiende wijze van perspectief te wisselen. Lugones' idee van 'wereldreizen' reikt hiermee verder dan empathie. Door bewust en strategisch gebruik te maken van de pluraliteit aan identiteiten die iedereen in meer of mindere mate in zich heeft, door te reizen van de één naar de andere persoonlijkheid, maar ook door meerdere werelden tegelijkertijd te bewonen kan niet alleen gemakkelijker contact gemaakt worden met een ander, maar tevens een breder spectrum aan eenieders eigenschappen en identiteiten ontdekt en benut worden. En juist kunst stelt ons tot dat wereldreizen in staat.

In 2023 koos ROZENSTRAAT voor kunstenaars die nieuwe perspectieven bieden op onze pluriforme samenleving. Aan identiteit(svorming) gerelateerde kwesties vormen sinds 2022 een inhoudelijke rode draad in ons programma. Zo verhiel de tentoonstelling van Bart Groenendaal zich tot diverse vormen van mannelijkheid, verkende Kathe Burkhart haar queer identiteit via een alter ego en experimenteerde Pola Weiss met dans en performance terwijl ze zichzelf onder toeziend ook van het publiek. Identiteit, sociale worteling, intergenerationele overdracht en relaties keerden ook als thema ook terug in 2023.

We trapt het jaar af met de tentoonstelling *Four Months, Four Million Light Years* van Sara Sejin Chang (Sara van der Heide) waarin zijn op basis van de historische relatie tussen Nederland en Korea, inging op de valse mythes en denkbeelden die het 'ontwortelen' en verplaatsen van kinderen uit het globale zuiden mogelijk maakte, en nog altijd mogelijk maakt. De tentoonstelling ontrafelde de koloniale achtergrond van de huidige transnationale en transraciale adoptie-industrie en kon tegelijkertijd ervaren worden als een sjamanistische en helende reis door tijd en ruimte. De tentoonstelling voerde de bezoekers vanaf de hedendaagse Nederlandse samenleving via de deelname van duizenden Nederlandse soldaten aan de Koreaanse Oorlog (1950-1953) naar vroege Nederlandse beschrijvingen van Aziatische mensen en culturen. De koloniale prent *Een Schaman ofte Duyvel-Priester* (1692), van de Nederlandse V.O.C. bestuurder Nicolaes Witsen speelde een cruciale rol. Het is de eerste westerse afbeelding van een sjamaan en zette de toon voor een eeuwenlange geschiedenis van racialiserende en infantiliserende beschrijvingen van Aziatische mensen. In de installatie, die deed denken aan een sjamanistische tempel, kwamen historisch- en psychologisch onderzoek en verschillende filmgenres samen. Zelf gecreëerde muziek en liederen, visuele- en sjamanistische gedichten vloeiden samen met aquarellen van visioenen, collectieve ervaringen en documentaire fragmenten. Als in een sjamanistische helingsreis werd lineariteit opgelost. Door het ritme van de drum en geprojecteerde visioenen raakte de bezoeker in een trance en in een 'voorouderlijk helende zone'. De installatie bestond naast de film uit tekeningen, textiel en handbeschilderde tekstbanieren. De film ging niet alleen over degenen die adoptie hebben ondergaan, maar sprak ook diegenen aan die het systeem van kinderhandel en kinderroof in stand hebben gehouden.

De tentoonstelling kwam bij veel mensen op een intense manier binnen. Vele kwamen zichtbaar geëmotioneerd weer naar buiten. Niet zelden waren dat mensen die zelf geadopteerd waren of die een kind geadopteerd hadden.

Het randprogramma bij deze tentoonstelling bestond uit een talk en reading van schrijfster Mischa Blok, een artist talk met Dana Linssen en de kunstenaar en een reading van het essay dat Mara Lee bij de tentoonstelling schreef. Maar ook organiseerden we een performance met Kevin Groen 'Adopted Identity' en werden er verschillende film avonden georganiseerd door Jeffrey Babcock

en hadden een avond met screening en talk bij CinemAsia. Naast de tentoonstelling van Sara presenteerden we het fotografische werk van schrijver en kunstenaar Sa'n Henry Smith in de voorruimte, met daarbij op één avond een performance. In tremor low werd voor het eerst een selectie van zijn fotografische werk in Nederland getoond.

Vervolgens toonden we een compleet andere filminstallatie maar ook ditmaal was het thema 'worteling' en 'overdracht'. Voor haar eerste featurefilm *Once an Alien* (2023), reisde Semâ Bekirović met haar vader door Bosnië en Herzegovina. Samen gaan ze op zoek naar hun wortels. Maar hoe graag Mirza ook zou willen terugkeren, het land dat hij tijdens de Tweede Wereldoorlog ontvluchtte bestaat niet meer. Reizend in een camper door ontzagwekkende landschappen ontvouwt zich een beeld van een man met een versplinterd verleden getekend door migratie en trauma. De film schetste echter bovenal de band tussen vader en dochter, en het belang van verbeeldingskracht en vindingrijkheid voor hen beide. Mirza werd uitvinder; zijn creativiteit fungeerde als een overlevingsmechanisme. Het gevoel van veerkracht dat hij hieruit putte heeft hij altijd actief overgedragen aan Semâ. Gaandeweg de film vervaagt de grens tussen fantasie en werkelijkheid. Persoonlijke herinneringen worden afgewisseld met surrealistische scenes van Mirza in een tijdreis-pak, krachtige sfeerbeelden en semi-documentaire scenes waarin diverse lokale bewoners geïnterviewd worden. Ieder van hen gaat in op een ander facet van het begrip tijd(reizen), zowel op wetenschappelijke als meer magisch-realistische wijze. Bij deze ontmoetingen wordt duidelijk dat Mirza zich met hen verbindt, niet omdat ze hetzelfde 'bloed' delen, maar door een gedeeld gevoel van ontheemding, een nostalgisch verlangen, en de wens om terug te keren naar een andere tijd. Uiteindelijk, zo stelt hij, zijn we allemaal tijdreizigers. De ruimte van ROZENSTRAAT was voor deze tentoonstelling wederom verduisterd. Enkel de zilverkleurige (futuristische) zitzakken weerkaatsen nog iets van licht.

Voor het randprogramma nodigden we, tijdens Amsterdam Art Weekend, Dana Linssen nogmaals uit voor een artist talk. Ook organiseerden we onze eerste leesgroep, geleid door Marcus Bruystens en Ruth Legg waarin de relatie tussen wetenschap en vertellingen, als één van de hoofdthema's in Bekirović's film, onder de loep werd genomen. Jeffrey's Cinema werd weer verschillende keren georganiseerd, waarin zoals altijd films met een relatie tot de hoofdtentoonstelling werden gepresenteerd. Op de laatste dag organiseerden we een panel gesprek en een screening met Julian Ross, Semâ Bekirović en Stephanie Comilang over de hybriditeit van cinema. Met een focus op sciencefiction en documentaire verkende het gesprek de cinema 'in between': tussen beeldende kunst en film. Ook presenteerde Maurits de Bruijn voorafgaand aan de laatste screening van *Once an Alien* zijn essay Honden, kinderen, kunstwerken voordragen dat hij op uitnodiging van ROZENSTRAAT schreef in het kader van de tentoonstelling.

Daarnaast presenteerden we tijdens een screening de eerste feature film van Tamara Kuselman *That What is Common and its Distances* (2022), dat haar bezoek aan haar vader in het enigszins mysterieuze, landelijke gebied van Capilla del Monte in Córdoba, Argentinië documenteert. Daar duikt ze in zijn leven en zijn overtuigingen. Ook nodigt ze hem uit om samen een lied te componeren, erkennende dat ze beide 'in verschillende toonladders gestemd zijn'. Tot slot kon er een repetitie van Billy Morgan worden bijgewoond, waarin gespeeld werd met een queer-femme benadering van aanzien, presentatie en erkenning en dat door middel van gebaren, tekst en dansfiguren inging op het idee van het zelf en de ander als muze.

Voor Rosebud toonde we een presentatie van Daan Couzijn in de achterraimte waarin we onder meer *Holier Than Thou* (2021) toonde. Deze installatie draait het om religie. Te zien was een CGI-personage vanachter een glorie hole die een theatrale klaagzang opvoerde. Het verband met een klassieke katholieke biechtstoel was daarmee snel gemaakt. In beide contexten is er immers sprake van een kwetsbare overgave van de een aan de ander.

Tot slot toonden we in de laatste weken van *Once an Alien*, eveneens onder de noemer Rosebud, *Mi Padre* (2007) van Ana Gallardo. Beide werken gaan over migratie, veerkracht en het zoeken van nieuwe bestaansgronden, maar ook over het verstrijken van tijd, dierbare en pijnlijke herinneringen. Waar Semâ haar vader letterlijk naar zijn geboortegrond volgde, bracht Ana haar vader in gedachten terug naar het moment van aankomst in het land waar hij samen met zijn pril zwangere vrouw aan een nieuw leven begon. Ze laat de nietsvermoedende inmiddels bejaarde man een krantenartikel uit 1957 voorlezen over een jong kunstenaarskoppel dat vluchtend voor de burgeroorlog uit Spanje vertrekt om zich in Argentinië te vestigen. Hij begint gelijkmoedig, maar het duurt niet lang voordat hij zich realiseert dat het stuk over zijn verleden gaat. Een plotseling verdriet overvalt hem, samen met het besef van een voorbij leven en het verlangen naar zijn jonggestorven geliefde, de moeder van Ana. *Mi Padre* registreert dit uiterst intieme moment en is tevens de eerste keer dat de vader deze gebeurtenis uit zijn verleden deelt met zijn dochter.

Omdat de tentoonstelling met Raul Marroquin onverhoeds niet door kon gaan, hebben we er in het najaar van 2023 voor gekozen om de eerder geplande tentoonstelling *Between You And Me* van Claudio Goulart en Flavio Pons, die niet door kon gaan vanwege COVID-19, alsnog te presenteren. *Between you and me* toonde de video's *Concerto* (1980), *Dialogs* (1980) en *Lovers* (1980), die tot de vroegste video kunstwerken van Goulart en Pons behoren. Ze zijn gemaakt in navolging van live performances, die in 1978 en 1979 werden georganiseerd in onder andere Galerie Bedaux in Amsterdam. In de video's wordt de ervaring van zintuiglijke waarnemingen en het maken van contact, dan wel het beletten daarvan, centraal gesteld. Met als terugkerend attribuut een zwart, wit of rood lint dat steeds weer een andere functie heeft en

daardoor verschillende associaties opwekt. Het bedekt, sluit af, verbindt, vormt een hulpmiddel voor een alternatieve taal en suggereert een erotisch spel. In gebruik als blinddoek wordt echter ook het idee van censuur en onderdrukking opgeroepen.

Goulart en Pons kwamen in het midden van de jaren 70 onafhankelijk van elkaar en min of meer per toeval vanuit hun geboorteland Brazilië in Amsterdam terecht. Hoewel het de bedoeling was om maar kort te blijven, zorgde het toentertijd vrije en vooruitstrevende klimaat van de stad ervoor dat beide kunstenaars zich er vestigden. Goulart en Pons waren partners en later levenslange vrienden. Samen ontwikkelden ze talrijke artistieke projecten. In eerste instantie wijdden ze zich samen aan grafiek, fotografie en collage kunst. Vanaf 1978 richtten zij zich tevens op (live) performances, die zich kenmerkten door een maatschappijkritische, politieke ondertoon en een poëtische beeldtaal.

Voor de randprogrammering nodigden we Billy Morgan en Stefa Govaart uit voor enkele performatieve lezingen. De voordrachten zochten een lichamelijke dialoog met de videoperformances van de Goulart en Pons. Zowel Morgan als Govaart verkenden in hun bijdrage de fysieke en choreografische aspecten van taal met thema's als erotiek, zintuiglijkheid en sensualiteit die stuk voor stuk hun teksten doordringen. In de kwetsbaar ogende teksten leken voortdurend woorden te verdwijnen. Het was alsof zij zich los proberen te maken van de door performers geschreven teksten en hun lichamen. De harde maar tegelijkertijd verontrustende woorden leken tegelijkertijd toch ook in de richting van een tweeledige bestemming te worden geslingerd: zowel als een weg naar een nieuwe en eigen bestemming, als terug naar het vertrouwde.

Daarnaast richtten we ons op het werk van de dichter Hezy Leskly, een van hun beste vrienden van Goulart en Pons. Nadat Leskly in 1974 dienstweigerde in het Israëlische leger, verhuisde hij naar Nederland om te studeren aan de Vrije Academie in Den Haag. Na zijn verhuizing naar Amsterdam maakte hij deel uit van de lokale kunstscene van de Nederlandse hoofdstad. Hij leverde bijdragen aan het tijdschrift Artzien en nam deel aan performance-avonden en shows bij onder andere de Appel en galerie Bedaux. Het evenement begint met een vertoning van de documentaire (Yakantalisa, 1996) over Leskly's leven, gevolgd door een performatieve bijdrage van Maya Gordon, een van zijn boezemvrienden die hij ontmoette toen hij in Amsterdam woonde en wiens tekeningen de meeste van zijn boeken vergezelden. Het evenement wordt afgesloten met een lezing van een selectie van Leskly's gedichten.

Het aantal georganiseerde events rondom de tentoonstelling bedroeg in 2023: 35. In totaal lag het aantal activiteiten in 2023 op 41.

2.2 Samenwerkingspartners

Rozenstraat heeft in 2023 samengewerkt met de volgende partners:

Jeanne Oosting Stichting

In 2021 is er een meerjarig partnerschap gesloten met de Jeanne Oosting Stichting. Binnen dit kader is er in ROZENSTRAAT gedurende de maand augustus een tentoonstelling met werk van de winnaars van de Jeanne Oosting Prijs te zien. Deze prijs wordt uitgelooft aan figuratieve Nederlandse schilderkunst. Uniek aan deze prijs is dat de jury enkel uit collega-kunstenaars bestaat. In 2023 waren de winnaars Natasja Kensmil en Sands Murray-Wassink. Voor ROZENSTRAAT is deze samenwerking aantrekkelijk omdat augustus een periode is waarin Rozenstraat relatief weinig publiek trekt. Het is eveneens een moeilijke maand voor commerciële verhuur. De korte duur van de tentoonstelling en het feit dat de tentoonstelling aan een prijs is gekoppeld creëert echter een momentum en biedt de vaste achterban van stichting Jeanne Oosting een kans om ons te leren kennen. Het vergroot onze reikwijdte en inbedding op regionaal en nationaal niveau. Inhoudelijk sluit de samenwerking aan op de doelstellingen van ROZENSTRAAT. Het betreft immers een oevreprijs gericht op kunstenaars met een reeds gedefinieerde praktijk en er worden regelmatig kunstenaars getoond die minder bekend zijn bij een breder publiek.

Queer Currents

In 2022 werkten we in de eerste week van augustus voor het eerst samen met Queer Currents. Gedurende deze week, die samenviel met de Amsterdamse Pride, werden er naast een tentoonstelling van Inderjeet Sandhu, dagelijks talks met verschillende leden van de Amsterdamse Queer gemeenschap op de Rozenstraat georganiseerd. De samenwerking sluit goed aan op ons programma waarbinnen er veel aandacht bestaat voor queernes. Dit is de voornaamste reden dat de samenwerking in 2023 is voortgezet.

One Minutes

De One Minutes Foundation is in 1998 opgericht door Jos Houweling, directeur van het Sandberg Instituut, Masters of Art and Design. Houweling werd gevraagd om één keer per maand een uur zendtijd op de lokale televisie in te vullen van middernacht tot 01.00 uur. Houweling bood dit slot aan aan twee van zijn studenten, die vervolgens medestudenten en vrienden uitnodigden om het tijdslot te vullen met filmpjes van één minuut. Deze video's van 60 seconden lieten de eindeloze mogelijkheden van video zien. Met de toenemende toegankelijkheid van film door de uitvinding

van camcorders, was video niet langer alleen voor professionals maar ook voor het grote publiek. Samen met de opkomst van zelfgeproduceerde video's, breidde het uur om middernacht zich uit tot een wereldwijd platform, waarbij One Minutes werden vertoond op filmfestivals, kunstorganisaties en culturele instellingen. The One Minutes is sinds 2017 een onafhankelijke non-profitorganisatie. Wij werkten verschillende keren met ze samen. Inhoudelijk zijn het interessante presentaties maar ook zorgt de samenwerking voor een instroom van nieuw publiek.

2.3 Aanscherping profiel

Na een aantal jaren van opstarten, onderzoeken en verbreden hebben we eind 2022 ons profiel aangescherpt en een heldere missie, visie en kernwaarden geformuleerd. Vanaf 2023 richten we ons enkel nog op solotentoonstellingen van midcareer kunstenaars en pioniers en op langlopende samenwerkingen met midcareer (performance)kunstenaars binnen onze R Projects. Binnen de pijler Rosebud zullen we een divers en dynamisch aanbod programmeren dat meer in dialoog staat met de hoofdtentoonstelling en eveneens geconcentreerd is op de meer ervaren kunstenaar. Samen met een communicatie- en marketing specialist hebben we voor de komende jaren een stevig plan ontwikkeld waarmee we ons publiek verder willen uitbouwen en aan ons willen verbinden.

Belangrijk daarvoor is ons verdiepende en contextualiserende randprogramma, dat we vanaf onze start bij iedere tentoonstelling organiseren. Afgelopen jaren experimenteerden we met verschillende type events, variërend van artist talks tot performances, filmprogramma's, lezingen en boekpresentaties. Hiermee hebben we ons publiek in de afgelopen jaren al gedeeltelijk weten uit te bouwen en verbreden. Waar we in 2019 gemiddeld tien events per tentoonstelling organiseerden, lag dit aantal afgelopen jaren (mede vanwege de Corona-beperkingen) lager. De organisatie van het randprogramma vergt een grote tijdsinspanning van ons kleine team en omdat het programma in samenwerking met de kunstenaar tot stand komt varieerde de omvang en inhoud van de events in de afgelopen jaren sterk. Vanaf 2023 kiezen we er daarom voor om het randprogramma te structureren in een (kleiner) aantal maar vast terugkerende events, waarmee het ook voor ons publiek helderder is wat het kan verwachten. Geïnspireerd door het succesvolle event bij de tentoonstelling van Josefin Arnell en Margaret Haines in 2022 waarbij we een 'klassieke' artist talk omvormden naar een casting voor de nieuwste film van Josefin Arnell, onderzoeken we hoe het randprogramma nog vaker een actieve bijdrage kan leveren aan de ontwikkeling van toekomstig werk van de kunstenaar.

3. Marketing en Communicatie

In een tijd waarin snelle en harde meningen overheersen, gelooft ROZENSTRAAT - a rose is a rose is a rose dat kunst een bron van diepgang en relativering biedt. Door de ogen van de

kunstenaars schijnen we licht op uiteenlopende sociaal-maatschappelijke vraagstukken en bieden we nieuwe perspectieven op onze pluriforme samenleving. Voor bezoekers is elke solotentoonstelling een uitnodiging tot een andere wereld. We willen een verbinder zijn tussen de visie van de kunstenaar en de bezoeker. Een tentoonstelling moet verwonderen, intrigeren, schuren of raken. Daarbij wil ROZENSTRAAT er ook zijn voor startende kunst bezoekers voor wie hedendaagse beeldende kunst, performance en videokunst nog niet vanzelfsprekend is. We willen toegankelijk zijn, een plek waar je je als bezoeker welkom voelt. En durft te ontdekken. Kortom, we willen op een laagdrempelige manier bezoekers hoogwaardige tentoonstellingen bieden die door hun gelaagdheid zowel ervaren als nieuwe bezoekers weten te raken en stof tot nadenken bieden. Om deze reden kiest ROZENSTRAAT niet alleen voor toegankelijke en (zoveel mogelijk) tweetalige communicatie, ook ons randprogramma en samenwerkingen worden ingezet voor een groter, en vooral diverser, publieksbereik. Met de toekenning vanuit de Regeling Ontwikkeling van het Amsterdams Fonds voor de Kunst in het afgelopen jaar hebben we in 2022 een grote stap kunnen maken op het gebied van marketing en communicatie. Maar de organisatie zit nog middenin dit proces. Samen met communicatiespecialist Kim van den Brink wordt nog volop gewerkt aan een nieuw communicatiebeleid. Voor de uitvoering daarvan willen we per 1 juni samenwerken met een communicatie en marketing specialist (0,3 fte).

In de afgelopen jaren, en met name in 2022 is onze achterban organisch gegroeid. Een tentoonstelling, inclusief events bereikt nu gemiddeld rond de 1.200 bezoekers. Door gericht te werken aan zichtbaarheid voor nieuwe bezoekers en herhaalbezoek te stimuleren willen we dit in de komende periode naar rond de 1.800 bezoekers per tentoonstelling laten groeien. De verschillende solotentoonstellingen brengen telkens een ander publiek binnen vanuit de achterban van de kunstenaar en de thematiek van diens werk. Dit zorgt voor een interessante dynamiek, maar het is ook een uitdaging om deze bezoekers vast te houden. Als deelnemer van ditisonspubliek.nl zijn we de afgelopen tijd bezig geweest met de vraag wie het publiek is en hoe we kunnen leren van de verschillende type bezoekers en hun ervaring. Daar komen o.a. de hieronder beschreven doelgroepen uit, en onze intentie om hier gericht onderzoek naar te doen. Daarnaast wordt er dus een communicatie- en marketingspecialist aangetrokken die duurzaam aan de slag gaat met onderstaande strategieën. Ook wordt een kassasysteem geïmplementeerd dat ons in staat stelt om beter zicht te krijgen op de bezoekers. Zo maakt ROZENSTRAAT de stap van een meer ad hoc benadering, naar een duurzaam model van publieksbereik, -ontwikkeling en -binding.

Om de komende periode gericht te kunnen werken aan publieksontwikkeling maken we sinds 2022 gebruik van het Audience Development Model van de Audience Agency. Dit model neemt de bestaande achterban als uitgangspunt en noemt drie manieren om te groeien en te verbreden. De

eerste pijler van dit model richt zich op het verdiepen van de betrokkenheid van bestaande bezoekers, waardoor er een groei komt in het aantal bezoeken. De tweede pijler richt zich op vergroten van het aantal bezoekers binnen bestaande doelgroepen. De laatste pijler gaat over het verbreden van het publiek, door het binnenhalen van nieuwe bezoekers uit doelgroepen die ons (nog) niet voldoende weten te vinden. Publiciteit is voor het verhogen van het aantal bezoekers van groot belang. We onderhouden korte lijnen met kunst- en cultuurjournalisten van relevante media. Dit heeft al geresulteerd in een flink aantal mooie publicaties. Zo zijn er over de tentoonstellingen in 2023 positieve recensies verschenen in o.a. *de Volkskrant*, *de NRC* en *De Groene Amsterdammer*. Tentoonstellingen van ROZENSTRAAT zijn meermaals getipt als favoriet of zelfs als “een van de mooiste tentoonstellingen van het jaar” benoemd. De eigenheid van de solotentoonstellingen en het feit dat het werk niet of weinig in Nederland te zien is (geweest) maakt dat de tentoonstellingen veelvuldig en warmhartig worden aangeraden en geliked.

De tentoonstellingen moesten het in 2023 vooral hebben van persaandacht en mond-tot-mond reclame. Dit resulteerde in een organische groei van de achterban, maar om grotere stappen te kunnen zetten willen we de komende periode meer investeren in campagnes. Er is daarom een budget vrijgemaakt om structureel offline en online campagnes op te kunnen zetten voor tentoonstellingen en events. Daarbij wordt er zowel online met ‘getarget’ adverteren als offline met posters op culturele plekken in de stad gewerkt aan zichtbaarheid op plekken relevant voor de eerder omschreven doelgroepen. Hiervoor werken we momenteel samen met onze vaste grafisch ontwerper Laura Pappa die onze boodschap in met een passende beeldstijl vat. Op korte termijn zal de nieuwe communicatie- en marketingspecialist onze *tone of voice* verder ontwikkelen en meer consistent maken. In onze manier van communiceren staat de inhoud altijd centraal. Deze brengen we zo laagdrempelig, enthousiasmerend en persoonlijk mogelijk.

We adverteren op dit moment in Metropolis M (zowel online als met advertenties in de papieren versie). Hiermee bleek ROZENSTRAAT te weinig zichtbaar bij een breder publiek en we willen het aantal advertenties daarom gaan verhogen. De Groene Amsterdammer, De Witte Raaf, Tubelight, Mister Motley, of See All This zien we als andere geschikte media om zowel de professionele doelgroepen als de ervaren kunstliefhebber te bereiken. Voor de komende periode zullen er per tentoonstelling gerichte campagnes worden ontwikkeld. Daarbij zullen online (door middel van getarget adverteren) en offline (met een postercampagne op culturele locaties) zichtbaarheid elkaar versterken, om zo tot een 360° marketing te komen. Met de komst van de marketeer kan dit veel meer vorm gaan krijgen en kunnen we opschalen.

De website van ROZENSTRAAT is de plek waar alle informatie voor bezoekers samenkomt. In 2022 hebben we een eerste stap gemaakt met een verbeteringen van website om zo de

verschillende activiteiten van ROZENSTRAAT beter voor het voetlicht te kunnen brengen. In 2023 resulteerde dit in een verbeterde website met een heldere lay-out. Dit vooral met het oog op de meer uitgebreide campagnes in aanloop naar en tijdens tentoonstellingen, momenten waarop we verschillende soorten content willen kunnen delen. Onze nieuwsbrief sturen we enkele keren per tentoonstelling naar onze momenteel 1740 abonnees. Ons streven is om dit per jaar met 25% te laten gaan groeien. Ook in 2023 waren Instagram en Facebook onze voornaamste communicatiekanalen. Bezoekers taggen ROZENSTRAAT veelvuldig in hun posts. Er zijn op het moment ruim 3.800 volgers op Instagram. Jaarlijks, zo ook in 2023 groeit ons aantal volgers met ongeveer 27%. Dit percentage willen we de komende jaren laten stijgen naar tenminste 40%. Een post wordt gemiddeld rond de honderd keer geliked. Dit laat zien dat de interactie van de volgers en ROZENSTRAAT hoog is. Facebook heeft 1.150 likes en wordt voornamelijk gebruikt om in contact te blijven met een wat oudere doelgroep. In 2023 werd de communicatie en marketing nog gedaan door het kernteam van curatoren. Dit zorgt ervoor dat er veel directe interactie is tussen curatoren en bezoekers. Maar het limiteert ook de uitingen. Dit zal met de uitbreiding van het team met de marketeer veranderen. We zijn er wel alert op dat de directe band tussen curator en bezoeker blijft. Zo willen we meer de interactie opzoeken door live te gaan en vragen van (potentiële) bezoekers te beantwoorden. Opgezet vanuit marketing, ingevuld vanuit de programmering.

4. Organisatie

Het bestuur en de artistieke leiding van ROZENSTRAAT wordt gevormd door een groep enthousiaste kunstprofessionals die de prachtige ruimte van ROZENSTRAAT wilden behouden als platform voor hedendaagse kunst nadat het Stedelijk Museum Bureau Amsterdam op die plek plotseling werd gesloten. We zijn een flexibele organisatie waarin het relatief kleine team met frisse energie te werk gaat. Het artistieke team bestaat uit twee parttime curatoren (0,5 fte); Sjoerd Kloosterhuis (NL, 1978) en Madelon van Schie (NL, 1982). Zij zijn tevens verantwoordelijk voor de dagelijkse leiding. Sjoerd en Madelon zijn als ZZP'ers aan de organisatie verbonden en worden 1 dag per week ondersteund door floormanagement Ting Phangpanya en sinds eind 2023 ook door zakelijkmedewerker/office manager Laura Kneebone. Daarnaast worden op regelmatige basis samengewerkt met Peter Verhaar (techniek), Laura Papa (grafisch ontwerper) en MTS Audiovisueel.

Na het aftreden van Sara Lang en David van Doesburg bestaat het bestuur van ROZENSTRAAT sinds 1 januari 2023 uit: Willem Asselbergs (directeur van Mertens Frames), Annette Mullink (hoofd fondsenwerving en relatiebeheer van het Frans Hals Museum) en de galeriehouders Ellen de Bruijne en Diana Stigter. Per 1 januari 2024 zullen kunstenaars Sema Bekirovic en Philippa van Loon toetreden als algemeen bestuursleden.

	Willem Asselbergs	Ellen de Bruijne	Anette Mullink	Diana Stigter
Benoeming	1-9- 2017	1-9 -2017	1-1-2023	1-9-2017
Herbenoeming	1-9-2021	1-9-2021	1-1-2027	1-9-2021
Uiterlijke aftreden/	1-9-2025	1-9-2025	1-1-2031	1-9-2025

Beloningsbeleid

De directeur-curatoren ontvangen een salaris op basis van een ZZP-contract. Bestuursleden ontvangen geen vergoeding.

4.1 Codes

Op het gebied van de Fair Practice Code, de Code Diversiteit & Inclusie en de Governance Code Cultuur heeft ROZENSTRAAT verschillende ideeën en ambities die zij de komende jaren in toenemende mate in haar beleid wil integreren.

5 Samenwerkingen

ROZENSTRAAT profileert zich met haar open en toegankelijke karakter. Dit spreekt ook uit het feit dat we veelvuldig samenwerken met andere kunstinstellingen, (zoals De Vleeshal, Kunsthuis Syb, Amsterdam Museum, LIMA en straks ook met Museum Breda en ICA Londen), externe curatoren en partners. Hiermee delen we kennis, vergroten we ons bereik en versterken we allengs onze positie. Het lijkt ons een goed idee om met (enkele van) deze instellingen een intervisiegroep op te richten om van elkaar te kunnen leren en elkaar te kunnen ondersteunen.

6 Lidmaatschappen

Rozenstraat is lid van Moker en zal in 2023 toetreden als lid van De Zaak Nu en Platform BK.